

SATU TÄHTINEN

JAARLI
VAILLA VÄREJÄ
JA MUITA
ARVOITUKSIA

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tämän kirjan kirjoittamista on tukenut Otavan Kirjasäätiö.

Lainaukset John Clelandin kirjasta

Fanny Hill: ilotytön muistelmat. Suomentanut Erkki Suikkola. Otava 2008.

© Satu Tähtinen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-50714-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

LUKU 1

jossa Stiltonin markiisi esittää
jälkeläisilleen uhkavaatimuksen.

Lontoo, huhtikuu 1848

Stiltonin markiisin pitkä pinna oli viimein palanut loppuun. Eräänä huhtikuuisena aamuna Lontoossa, Grosvenor Squaren talonsa aamiaispöydässä, George Temple katsoi jälkikasvuun järkähtämätön ilme uurteiden viiruttamilla kasvoillaan ja ilmoitti päätöksensä.

”Jos jompikumpi teistä ei ole naimisissa ennen tämän seura-
piirikauden päättymistä, minä puolitan teidän molempien määrä-
rahat.”

Margaret Temple, Lady Stilton, veti hätääntyneenä henkeä mutta ei uskaltanut vastustaa aviomiehensä tahtoa. Kukkakuvioiden, ohutreunainen teekuppi markiisittaren hauraassa kädessä täräsi hiukan, ja hänen oli pakko laskea se alas. Pitsi valkoisen hilkan reunuksessa vavahti, kun Lady Stilton painoi katseensa.

Lady Elinor Temple, Stiltonin markiisin ainoa tytär, vaihtoi levottoman katseen veljensä Elias Templen, Lordi Crawleyn, kanssa. Elias vaikutti aivan yhtä tyrmistyneeltä kuin sisarensa ja työnteli valuvia silmälasejaan nenänvarttaan pitkin ylemmäksi. Isä ei ollut koskaan aiemmin esittänyt moisia uhkavaatimuksia. Elinor oli ehtinyt jo kuvitella, ettei sellaisia tulisikaan, ja siksi hän oli keskittynyt elämässään aivan muihin asioihin kuin avio-

miehen metsästykseseen. Elias taas oli aatelismiehen mittapuulla vielä nuori, mitä avioliittoon tuli – vasta 30-vuotias. Perijän roolissa Elias karautti nyt kurkkuaan ja kääntyi katsomaan heidän isäänsä markiisia.

”Tarkoitatteko te, Sir, ettei kihlaus riitä?” veli tiedusteli hermostuneena. ”Te haluatte, että jompikumpi meistä on vannonut vihkivalansa elokuuhun mennessä?”

”Enkö minä juuri sanonut niin?” Stilton tuhahti harmaat viikset ärtymyksestä väpättäen ja tarttui pöydällä lepäävään *The London Timesiin*. ”Onko teillä muita kysymyksiä?”

Elinor kohotti katseensa puoliksi syödystä aamiaisestaan ja keräsi rohkeutensa.

”Kelpaako kuka tahansa mies?” hän tiedusteli pehmeällä äänellä ja katsoi markiisia, joka oli ehtinyt jo taitella silkkinen sileäksi silitetyn lehden auki.

Isä pyrskähti ja tuijotti häntä hurjistuneena harmaantuvien kulmakarvojensa alta. ”Mitä sinä oikein kuvittelet, Elinor? Että antaisin tyttäreni aatelittomalle? Älä naurata.”

”Selvä, *Papa*”, Elinor huokaisi ja laski katseensa takaisin teekuppiinsa. Niin hän oli arvellutkin. Markiisin tytär ei voinut naida ketä tahansa – ei edes hädän hetkellä. Se kavensi mahdollisuuksia melkoisesti.

Kun piinalliseksi muuttunut aamiainen oli viimein ohitse, Elinor suuntasi askeleensa kirjastoon. Hän tiesi löytävänsä veljensä sieltä. Elias oli lähtenyt pöydästä kesken kaiken ilmoittaen, ettei ollut sittenkään nälkäinen. Se oli veljen tapa kapinoida isän mahtikäskyä vastaan. Elinor ei uskaltanut jättää ateriaansa kesken – hän oli muutenkin kovin laiha, ja äiti huomautteli siitä alin-omaa.

Elias rojotti konjakinvärisessä nahkanojatuolissa pitkät jalat levällään ja veltto käsivarsi otsallaan. Veli oli riisunut silmälasinsa

matalan hyllyn päälle ja tihrusti häntä kuullessaan hänen askeleensa. Elinor istui nojatuoliin veljeään vastapäätä.

Heillä oli usein tapana istua niin – vastatusten kirjastossa lukemassa ja keskustelemassa lukemastaan. Kirjasto oli heidän valtakuntaansa, ja Elinor viihtyi hyvin huoneessa, jonka seiniä kiersivät kattoon asti ulottuvat, massiivipuiset kirjahyllyt ja jossa riitti valoa lukuisten, korkeiden ikkunoiden ansiosta. Sisaruksat olivat järjestäneet kirjaston vastaamaan omia tarpeitaan: he olivat kalustaneet sen itämaisilla matoilla, muhkeilla nahkanojatuoleilla ja matalilla lipastoilla ja hyllyillä, joissa he säilyttivät tieteellisiä papereitaan ja instrumenttejaan. Myös heidän työpöytänsä mahtuivat huoneeseen.

”Mitä mieltä olet isän vaatimuksesta, Elinor?” Elias kysyi varuillaan.

Elinor työnsi omia, kultasankaisia silmälasejaan paremmin nenälleen ja katsoi veljeään vakaasti pyöreiden linssien takaa.

”Sen täytyy olla minä”, hän totesi tyyneesti. ”Jos jompikumpi meistä menee naimisiin tänä kesänä, se olen minä.”

Elias ei vastannut mitään, ja se kertoi Elinorille paljon enemmän kuin mitkään veljen sanat tätä ennen. Hän oli aina tiennyt, ettei Elias ollut kiinnostunut naisista – ei sillä tavalla – eikä hän halunnut veljensä joutuvan naimisiin vastoin tahtoaan. Elinor ei tarkalleen ottaen ollut varma, mihin Eliaksen kiinnostus tieteen lisäksi kohdistui, eikä hän välttämättä halunnutkaan tietää. Hän rakasti veljeään enemmän kuin ketään muuta maailmassa ja ymmärsi kyllä, milloin oli hänen velvollisuutensa astua Eliaksen ja heidän mahtavan isänsä väliin.

He istuivat hetken aikaa hiljaisuudessa pohtien tilannetta. Määrärahojen puolittaminen ei ollut mikään vaihtoehto – tieteelliset harrastukset olivat aivan liian tärkeitä heille molemmille, että he olisivat suostuneet tinkimään niistä ja niihin liittyvistä

kuluista. Se tarkoitti sitä, että Elinorin olisi astuttava uudelleen seurapiireihin ja narrattava itselleen mies.

”Miten ajattelit tehdä sen?” Elias kysyi kohta.

”Ei aavistustakaan”, Elinor vastasi ja katsoi käsiinsä, jotka hän oli puristanut levottomana yhteen. Ajatus suoraan sanottuna kammotti häntä. Kolmen epäonnistuneen seurapiirikauden jälkeen hän oli tyytynyt kohtaloonsa pysyä vanhanapiikana. Hän oli itse asiassa niin tyytyväinen naimattoman naisen osaansa, ettei ollut muuta edes toivonut.

”Kyllä kai markiisin tyttärelle aina riittää kosijoita”, hänen veljensä totesi lohduttavaan sävyyn.

Se oli varmasti totta. Elinor oli vasta 26-vuotias, joten hänen saattoi odottaa synnyttävän vielä perillisiä. Monet kutsuivat häntä kauniiksikin. Likinäköisyys oli totta kai vika, samoin kuin hänen hirvittävä ujoutensa, mutta Stiltonin markiisin lupaamat merkittävät myötäjäiset takuulla tasoittaisivat tietä. Hänen ominaisuutensa ja puutteensa eivät olleetkaan hänen ongelmansa ydin.

”Mutta löytyykö heidän joukostaan ketään sopivaa?” Elinor huokaisi. Jos hän saattoikin kuvitella luopuvansa itsenäisyydestään, tieteestään hän ei voinut luopua. Eikä kovin moni Lontoon seurapiireissä kulkevista aatelismiehistä katsonut hyvällä oppinutta naista tai tämän tieteellisiä pyrkimyksiä.

Eliaskin ymmärsi sisarensa dilemman. Veli oli yhtä intohimoinen tieteiden suhteen kuin Elinor, ja heillä oli ollut vuosien varrella lukuisia yhteisiä projekteja.

”Teen kaikkeni, että me löydämme sinulle sopivan kosijan”, Elias lupasi ja katsoi häntä vilpittömän myötätuntoisena. Elinor nielaisi ja vilkaisi veljeään kiitollisena, vaikka tiesikin, että Elias oli vielä paljon enemmän ulapalla seurapiireissä kuin hän.

Surullinen tosiasia oli, että Stiltonin markiisin jälkeläiset – sekä paroni Crawley että Lady Elinor – olivat parhaimmillaankin

kummajaisia, jotka viihtyivät paljon paremmin tieteensä kuin ihmisten parissa.

Lady Stilton oli vetäytynyt yksityiseen salonkiinsa potemaan päänsärkyä. Elinor löysi äitinsä makoilemasta vaaleanpunaisella silkillä päällystetyltä divaanilta. Markiisittaren otsalle oli aseteltu kostea pyyhe.

”Jaksatteko puhua, *Maman?*” Elinor kysyi vaimentaen ääntään niin, ettei se pahentaisi hänen äitinsä oloa. Ei ollut mikään yllätys, että aamun uutinen oli saanut hänen äitinsä voinnin taas kerran romahtamaan. Äiti kurkisti häntä pyyhkeensä alta ja hymyili väsyneenä.

”Haluatko jutella isäsi toiveesta, Elinor?”

Isän uhkavaatimuksesta, Elinor korjasi mielessään mutta ei sanonut sitä ääneen. Sen sijaan hän nyökkäsi ja istuutui vastapäiselle pienelle sohvalle, jossa oli kullatut jalat. Jos äiti ei olisi jaksanut puhua, tämä olisi lähettänyt hänet jo tiehensä.

”Minun täytyy löytää itselleni aviomies”, Elinor sanoi ääneen tosiasiain, jonka hän oli aamupäivän aikana tunnustanut itselleen. ”Onko teillä ajatuksia siitä, miten se voitaisiin hoitaa, *Maman?*”

Hänen äitinsä huokaisi ja katsoi häntä lempeästi. ”Te päätitte, että se olet sinä, niinkö? Arvasin, että niin se menee. Jos vointini olisi yhtään parempi, saattaisin sinua tietysti itse seurapiireissä, mutta pelkäänpä, ettei terveyteni kestä kaikkea sitä hälinää. Meidän täytyy keksiä sinulle sopiva esiliina.”

Stiltonin markiisittaren terveydentila oli aina ollut hauras. Äiti rasittui herkästi kaikenlaisista mielenliikutuksista ja sai heikotus- ja päänsärkykohtauksia, jotka veivät hänet pahimmillaan vuodepotilaaksi. Elinor ymmärsi kyllä, ettei äiti jaksanut ajatella paluuta seurapiireihin hänen rinnallaan.

”Tarvitseko minä todella esiliinan?” Elinor kysyi turhautuneena. ”Olen kuitenkin jo 26.”

”Älä koskaan mainitse ikääsi ääneen, Elinor”, hänen äitinsä torui. ”Vaikka oletkin jo ohittanut parhaat vuotesi, olet edelleen naimaton nainen ja markiisin tytär. Sinä tarvitset esiliinan, kun osallistut seurapiiritapahtumiin.”

Onko minun pakko? Elinorin olisi tehnyt mieli kysyä, mutta hän pysyi hiljaa. Hän ei tosiaankaan nauttinut seurapiiritapahtumista. Hän tunsi olonsa niissä ulkopuoliseksi – oli aina tuntenut. Hän ei nauttinut ihmisten huomiosta, ja vieraiden ihmisten kanssa seurusteleminen oli hänestä pitkästyttävää ja raskasta.

Äiti tuumasi tilannetta hetken, ja sitten tämän kasvot kirkastuivat.

”Taidan kirjoittaa Beatalle ja kysyä, voisiko hän toimia esiliinanasi tällä seurapiirikaudella. Hänellä ei pitäisi olla muita sitoumuksia nyt, kun hän on saanut viimein kaikki omat tyttärensä naimisiin.”

”Beata-täti?” Elinor toisti, ja viimeinenkin valonpilkahdus tuntui valuvan syvääkin syvempään kuiluun. Äidin nuorempi sisko Beata ei ollut koskaan ymmärtänyt Elinoria. Täti oli aina ollut sitä mieltä, että Elinorin pitäisi unohtaa kirjat ja ”tiedehöpötykset” ja keskittyä pianonsoittoon ja keimailuun – juuri niihin kahteen asiaan, joissa Elinor oli aina epäonnistunut surkeasti. Beata-tädin mielestä Elinorin olisi pitänyt ”reipastua” ja onkia koukkuunsa joku sopiva saalis – mieluiten rikas ja korkea-arvoinen aatelmies.

”Beata on kokenut ja tuntee seurapiirit kuin omat taskunsa”, äiti päätti, ja Elinor tiesi, ettei markiisittaren päätä enää käännettäisi. ”Minä kirjoitan hänelle heti ensi tilassa.”

Elinor huokaisi ja alistui kohtaloonsa, jonka hänen vanhempansa olivat tänään hänelle sanelleet.

LUKU 2

jossa herrat pelaavat vistiä, ja
Lordi Vaughton kuulee uutiset Lady
Elinorin tulevasta avioliitosta.

Maxwell Osborne, Vaughtonin 12. jaarli, keräsi viimeisen tikkinsä pöydältä ja totesi hänen ja Elias Templen, paroni Crawleyn, voittaneen illan ensimmäisen vistin. Heidän tuttu korttipeliseurueensa oli kokoontunut majuri Peter Townhopen kaupunkitaloon ensimmäistä kertaa sitten seurapiirikauden alun. Sillä välin, kun Maxwell kokosi kortit kasaan ja alkoi sekoittaa niitä seuraavaa peliä varten, Townhope nousi ja meni hakemaan sivupöydältä laseja ja juotavaa.

”Viskiä, Vaughton? Ja Crawleyle brandya? Mitä sinä nykyään juot, Devonay? Laimennettua viiniäkö? Lady Devonay ei varmaankaan katso hyvällä, jos ilmestyt kotiin silinteri vinossa ja nenänpää punaisena”, majuri veisteli.

Neljäntenä pelaajana Maxwellin, Crawleyn ja Townhopen lisäksi seurueeseen kuului Raymond North, Lordi Devonay, joka nauroi hilpeästi ystävänsä sutkautukselle.

”Luulen, että kestan yhden lasillisen brandya”, Devonay vastasi kirikkaat silmät vilkkuen. ”Josephinan laskettu aika on kuitenkin vasta kesäkuussa.”

Maxwell oli tietoinen siitä, että Devonayn edellisesänä vihitty vaimo odotti pariskunnan esikoislasta. Hän ei ollut kui-

tenkaan tiennyt sitä, milloin lasta odotettiin saapuvaksi maailmaan.

”Eihän siihen ole kuin kaksi kuukautta”, hän huomautti irvistäen ja otti hörpyn Townhopen tuomasta lasista. Laatuviskin savuinen maku täytti hänen suunsa miellyttävästi. ”Miten meidän vistillemme käy sitten, kun sinä vetäydyt vaimosi kanssa maalle, Devonay?”

Pölyinen ja hikinen, savusumun peittämä Lontoo ei ollut sopiva paikka synnyttää perillistä. Jopa Maxwell ymmärsi sen. Hänen Majesteettinsa kuningatar Viktoria oli kyllä synnyttänyt nuorimmaisensa, prinsessa Louisen, Lontoossa vajaa kuukausi sitten, mutta pian sen jälkeen kuninkaallinen perhe oli vetäytynyt Wightin saarelle ”keräämään voimia”. Ja hyvä niin. Vaikka Maxwell arveli todellisen syyn kuningattaren lähtöön liittyvän viimeaikaisiin levottomuuksiin, hänestäkin vetäytyminen pois Lontoosta oli oikea päätös. Vuoden 1848 alkupuoli oli ollut koko Euroopassa melkoista hullunmyllyä kaikenlaisine vallankumouksineen ja väkivaltaisuuksineen. Myös Ison-Britannian hallitus oli varuillaan pelätessään kansannousujen leviämistä saarivaltioonsa.

Devonay kohautti huolettomasti olkiaan. ”Ehkä teidän pitää keksiä minulle sijainen pariiksi kuukaudeksi. Me siirrymme Trenaughiin näillä näkymin toukokuun loppuun mennessä.”

”Ehdotan, että pyydämme mukaan Sir Henry Spencerin”, Crawley sanoi ja vilkaisi Maxwellia pyöreiden silmälasiansa takaa. ”Etkö sinä itse nostanut hänen nimensä esille jo aiemmin, Vaughton?”

”Nostinhan minä, mutta vistiin mahtuu vain neljä pelaajaa”, Maxwell tuumasi ja alkoi jakaa kortteja. ”Nyt tilanne on tietysti toinen, kun yksi paikka jää täyttämättä.”

Sir Henry Spencer oli hänen hyvä ystävänsä ja tunsikin myös Devonayn ja Crawleyin läheisesti. Baronetti olisi kieltämättä sopiva

lisä heidän vistiseurueeseensa, vaikka olikin Devonayn lailla vastaanainut ja sellaisena muuttunut sietämättömän sentimentaalisiksi.

”Spencer on ainakin kaupungissa kesän”, Devonay tiesi kertoa. ”Hänen vaimonsa Adalmina on luvannut toimia kirjakerhon vetäjänä sen aikaa, kun Josephina on estynyt hoitamasta tehtävänsä.”

Maxwell hymähti. Moraalisten Naisten Kirjakerho oli alun perin Devonayn vaimon Josephina Northin, Lady Devonayn, luomus. Käytännössä kyseessä oli hyväntekeväisyysliike ja liikaa ajattelevien naisten yhteenliittymä: hänen tietojensa mukaan naiset paitsi lukivat kirjoja ja avustivat kulloistakin hyväntekeväisyyskohdettaan, ajoivat myös aktiivisesti sosiaalista reformia ja naisasiaa. Maxwell toki soi naisille huvinsa, jos se piti heidät tyytyväisinä.

”Asia on kai sitten selvä, vai oletko sinä eri mieltä, Townhope? Minä voin kysyä Spenceriltä, kiinnostaako häntä liittyä mukaan”, Maxwell totesi, ja asia oli sillä päätetty. Hän kohotti korttipakkaa kädessään. ”Aloitetaanko toinen kierros?”

Maxwell ja Sir Henry Spencer olivat tutustuneet toisiinsa Grand Tourilla – monien aatelinuorukaisten opinnot viimeistelevällä matkalla Manner-Euroopan kulttuurikohteisiin. He olivat pitäneet yhteyttä kaikki ne vuodet, jotka Spencer oli tarponut ympäri koko tunnettua maailmaa ja kasvattanut mainettaan etnologina – kansojen ja kulttuurien tarkkailijana. Nykyään Maxwell saattoi pitää baronettia ystävänään – ainakin silloin, kun Spencer ei viisastellut hänelle avioliiton auvoisuudesta. Sir Henry Spencer oli palannut ulkomaanvuosiensa jälkeen takaisin Englantiin parhiksi Devonayn ja Josephina-serkkunsa häihin, ja helmikuussa Spencer oli itsekkin avioitunut nuoruusajan mielitiettynsä, neiti Adalmina Lockhartin kanssa, josta oli nyt siis tullut Lady Adalmina Spencer.

Maxwell itse oli ollut tahattomasti myötävaikuttamassa Sir Henryn ja neiti Lockhartin liiton syntyyn viime syksynä. Hän oli vienyt Sir Henryn mukanaan vierailulle Lordi ja Lady Devonayn kotiin Trenaughin kartanoon, jossa myös neiti Lockhart oli ollut vierailulla. Teerien lisäksi Spencer oli ottanut tähtäimeensä paljon suuremman saaliin ja onnistunut lopulta tavoitteessaan – alkuvaikeuksista huolimatta. Nyt pari oli kaikkien todistusten mukaan onnellisesti naimisissa. Ihmeitä näytti tapahtuvan.

Pelionni kääntyi, ja seuraavan kierroksen veivät Devonay ja majuri Townhope. Maxwell huokaisi ja nojautui tuolissaan taaksepäin taivuttaen käsivartensa pänsä taakse. Hänen hartiansa olivat pahuksen jumissa kaiken hänen liiketoimiinsa liittyvän paperityön ja paheellisen elämän jäljiltä. Oli parasta lähettää sana Henry Spencerille ja pyytää tätä seuraksi miekkailusalille niin pian kuin mahdollista. Toivottavasti baronetilta liikenisä aikaa urheilulle ja ystävilleen nuorikkonsa kanssa kuhertelulta.

”Mitä mieltä te olette chartistien viimeisimmästä vedosta ja hallituksen vastauksesta siihen?” Townhope kysyi täyttäessään heidän lasejaan tauon aikana. Visti-iltojen henkeen kuului, että niissä puhuttiin myös jonkin verran politiikkaa.

Viimeiset kymmenen vuotta chartistien reformistiliike oli aiheuttanut parlamentille suurta päänvaivaa, ja viime vuoden vaaleissa he olivat saaneet jopa läpi yhden ehdokkaan, Feargus O’Connorin. Ranskan helmikuusen vallankumouksen jälkeen chartistien liikehdintä oli taas voimistunut, ja jokin aika sitten O’Connor oli ilmoittanut liikkeen pitävän huhtikuussa Lontoossa Kennington Commonsissa mielenilmauksen ja sitä seuraavan rauhansomaisen marssin, jonka tarkoitus oli ollut viedä liikkeen kolmas, allekirjoitettu anomus parlamentille. Hallitus oli kuitenkin puuttunut tilanteeseen väkivaltaisuuksien pelossa: vain muutama päivä ennen aiottua mielenilmausta parlamentti oli säätänyt lain,

jossa rangaistuksia väkivaltaisista mielenilmauksista kovennettiin merkittävästi. Lisäksi poliisivoimiin oli rekrytoitu tilapäisesti peräti 100 000 ”erityiskonstaapelia” auttamaan väkivaltaisuuksien tukahduttamisessa. Lopulta O’Connor oli perunut marssinsa, ja anomus oli viety perille pelkkien chartistijohtajien voimin. Tapauksesta oli ehtinyt kulua pari spekulointitäyteistä viikkoa, eikä loppua puheille ollut näkyvissä.

”Täysin ylimitoitettua minun mielestäni”, Maxwell irvisti viskiään maistellen. ”Väen olisi pitänyt saada marssia kerrankin kunnon ja purkaa tuntojaan.”

Devonay ei ollut samaa mieltä hänen kanssaan – kuten ei useinkaan, kun he päätyivät puhumaan politiikkaa. Siinä missä Maxwell kannatti julkisesti liberaaleja, Devonay pysytteli ylähuoneessa konservatiivien riveissä – osittain varmasti vanhakantaisen isänsä vaatimuksesta.

”Minusta hallitus toimi täysin oikein”, Devonay totesi tiukasti. ”Chartistiliike on saanut aivan liikaa myönnytyksiä vuosien varrella. Me emme voi antaa sellaista vaikutelmaa, ettei hallitus tee mitään, vaikka väkivaltaisuuksien ja vallankumouksen uhka on todellinen.”

”Ketä tässä oikein palvellaan, hallitusta vai viattomia kansalaisia?” Maxwell tuhahti ja heilautti kättään. ”Nyt tukahdutettu viha jää uinumaan kansan syviin riveihin. VäkivaltaisuuDET eivät suinkaan ole ohitse, sanokaa minun sanoneen.”

”Liike voisi menestyä paremmin, jos sillä olisi ylevämpi johtaja”, Townhope huomautti sovittelun, niin kuin majurin rooliksi usein tuli, ja otti vuorostaan korttipakan jakaakseen seuraavan kierroksen kortit. ”Olen kuullut, että O’Connor riitelee kollegoidensa kanssa railakkaasti. Viime aikoina hän on alkanut myös juoda ankarasti.”

Siihen kenelläkään ei ollut mitään sanottavaa. O’Connor oli kieltämättä kunnostautunut paheellisen elämän saralla hyveellisistä puheistaan huolimatta.

Politiikkapuhe tyssäsi uuden pelin alkuun, eikä Maxwell ollut siitä pahoillaan. Hän oli tullut tänne pelaamaan, juomaan ja tapaamaan ystäviään, ja vaikka hitunen politiikkaa kuuluikin heidän iltojensa henkeen, he pysyttelivät yleensä kevyemmissä aiheissa.

”Aiotteko te osallistua seurapiiritapahtumiin tällä kaudella?” Devonay tiedusteli pelin jälkeen. Devonay tunnettiin seurapiireissä myös pilkkanimellä ”Lordi D”. Nimi viittasi hänen teräväkielisen keikarin maineeseensa: ilmaisu oli nähty usein lehtien seurapiiripalstoilla. Vielä viime kaudella Lordi D oli aiheuttanut kuohuntaa huikentelevaisella käytöksellään. Nytemmin naimisiin mentyään Devonay oli kuin eri mies, Maxwell oli huomannut.

”Välttelen kaikkea sellaista kuin ruttoa”, Maxwell mutisi. Se oli ainoa tapa väistellä avioliitonälkäisiä matroonia, jotka olivat saaneet päähänsä naittaa hänet tyttärilleen. Hän kaivoi takkinsa povitaskusta hopeisen savukelaatikkonsa ja sytytti itselleen ohuen sikarin.

”Joelle haluaa osallistua ainakin osaan tapahtumista”, Townhope huokaisi mutta ei kuulostanut olevan todellisuudessa kovin pahoillaan. Majuri oli hyvätapainen mies, joka noudatti vaimonsa toiveita. Townhopet eivät liikkuneet aivan ylimmissä seurapiireissä, ja se antoi heille myös jonkinlaisen rauhan.

”Minun on kai pakko osallistua tällä kaudella aktiivisemmin erilaisiin tilaisuuksiin”, Crawley huokaisi, ja Maxwell tajusi, että paroni oli ollut tänä iltana paljon hiljaisempi kuin tavallisesti. Ei mies koskaan mikään papupata ollut, mutta yleensä tämä sentään kommentoi käsillä olevia aiheita.

”Minkä ihmeen takia?” hän puuskahti.

”Minun sisareni menee naimisiin”, Crawley ilmoitti, ja he kaikki vaikenivat ja kääntyivät katsomaan kerubinkasvoista miestä häkeltyneinä.

Lady Elinor oli menossa naimisiin? Maxwell oli takuulla heistä kaikista eniten ymmällään. Hän oli kuvitellut, että Lady Elinorin kiinnostuksenkohteet olivat aivan jotakin muuta kuin avioliitto.

”Kenen kanssa?” hän yskähti. Hän oli kai vetänyt savua henkeensä, kun hänen keuhkojaan poltteli niin pahuksenmoisesti. Crawley kohensi silmälasejaan ja kääntyi hänen puoleensa.

”Me emme tiedä vielä”, paroni kertoi. ”Isä on kuitenkin esittänyt uhkavaatimuksen. Jommankumman meistä on mentävä naimisiin ennen seurapiirikauden loppua. Elinor on päättänyt, että se on hänen tehtävänsä.”

Maxwell yski vieläkin ja tunsi silmiensä vetistävän. Majuri Townhope kurottautui hakkaamaan häntä muutaman kerran yläselkään. Se auttoi, ja hän sai pian äänensä takaisin.

”Ymmärsinkö oikein?” hän tiukkasi Crawleylta epäuskoisena, ääni käheänä yskimisestä. ”Sinun sisaresi aikoo uhrata itsensä avioliiton alttarille, jotta *sinun* ei tarvitse mennä vielä naimisiin?”

Lordi Crawley liikahti penkillään levottomana, ja puna kohosi paronin kalpeille poskipäille. ”Kun asettelet sanasi noin, Vaughton, se kuulostaa tietysti ikävältä. Mutta Elinor on päätöksensä tehnyt.”

”Enkä minä kutsuisi avioliittoa uhraukseksi”, Devonay huokaisi ja katsoi Maxwellia kyllästyneenä. ”Sinun voisi olla aika tarkistaa näkemyksiäsi ja sanojasi sen osalta, Vaughton.”

Maxwell tumppassi ärtyneenä sikarinsa paksureunaiseen, lasiseen tuhkakuppiin. Hänen ystävänsä tunsivat kyllä hänen ajatuksensa avioliitosta – olihan hän onnistunut välttelemään tuota kammottavaa instituutiota jo kymmenen vuotta. Eikä hän sitä paitsi aikonut lopettaa ihan vielä Crawleyyn hiillostamista.

”Ja mistä Lady Elinorin on määrä löytää itselleen aviomies? Seurapiireistäkö?”

Crawley räpytteli silmiään hänen hyökkäävälle sävyllään. Miehen silmälasit olivat jälleen valumassa alas tämän nenänvartta ja paroni kohensi niitä sormellaan.

”Mistä muualtakaan?”

Maxwell hymähti. Totta kai seurapiireistä. Sieltähän naimattomat aatelisneidot sulhasiaan narauttelivat. Hänen mielestään se vain oli hiton huono idea – jos hän tunsu yhtään Lady Elinoria. Hän oli tarkkaillut naista syyskuussa ystäviensä luona Trenaughin kartanossa vieraillessaan ja tullut siihen tulokseen, että Lady Elinor oli aivan yhtä sopimaton seurapiireihin kuin hänkin. Siinä missä Maxwell oli kovaääninen, kärsimätön ja suorapuheinen – joskus jopa karkea – Lady Elinor oli hiljainen, ujo ja syrjäänvetäytyvä. Kummatkaan piirteet eivät tarkalleen ottaen houkuttaneet kosijoita – toisin kuin heidän arvonimensä ja omaisuutensa. Maxwell tiesi kyllä, että Lady Elinorille riittäisi ottajia, mutta olisiko kukaan heistä sopiva naiselle? Lady Elinor oli oppinein nainen, jonka hän tiesi, eikä Maxwell osannut nimetä montakaan miestä, joka sietäisi sellaista piirrettä vaimossaan. Hänen muuttamat ystävänsä ehkä, mutta valitettavasti Sir Henry Spencer ja Lordi Devonay olivat jo naimisissa.

”Joka tapauksessa olen luvannut auttaa häntä löytämään sopivan sulhasen. Se kai tarkoittaa, että minunkin on liikuttava seurapiireissä tänä kesänä”, Crawley tiivistä, ja he kaikki jäivät hetkeksi pohtimaan Stiltonin markiisin perijän yllättävää ilmoitusta.

”Eikö joku tiedemies sopisi Lady Elinorille? Joku sinun Royal Societyn tutuistasi esimerkiksi?” Devonay kysyi kohta. Sama oli juolahtanut Maxwellinkin mieleen juuri hetkeä aiemmin, mutta hän oli jo ehtinyt hylätä ajatuksen mahdottomana.

”Isä ei suostu naittamaan Elinoria aatelittomalle miehelle”, Crawley huokaisi ja pudisti päätään vahvistaen Maxwellin epäi-

lykset. ”Minua melkein harmittaa, että Tensleyn paroni on niin vanha.”

Maxwell kohotti sormensa ohimoilleen. Hänen päätänsä oli juuri alkanut särkeä. Sen täytyi johtua jumissa olevista hartioista – tai sitten tästä keskustelusta, joka oli niin kertakaikkisen mahdoton, ettei hän voinut edes uskoa kuuntelevansa sitä.

”Hyvät herrat. Aiommeko me lätistä vai pelata?” hän kysyi kärsimättömänä ja katsoi majuri Townhopea, jonka oli määrä sekoittaa pakka ja jakaa kortit. ”Joillakin meistä on aamulla töitä.”

LUKU 3

jossa Lordi Vaughton tekee houkuttelevan ehdotuksen Lordi Crawleylle.

Elias Temple, paroni Crawley, oli ilmoittanut tapaavansa Maxwellin British Museumin King's Libraryssa, mutta tämä ei tiennyt, miten se olisi mahdollista, sillä sisään päästettiin vain harvat ja valitut. Kirjastoon oli koottu ”hullun kuninkaan” Yrjö III:n kirjakokoelma, jonka hänen poikansa Yrjö IV oli lahjoittanut valtiolle. Kirjastoa ei ollut alun perin suunniteltu yleisölle, joten sen ovet olivat säpissä ja sisään pääsi vain suhteilla – tai tieteellisillä meriiteillä, kuten Crawley. Julkisessa keskustelussa oli kuitenkin jo esitetty ajatus museon kirjakokoelmien avaamisesta laajempaan yleisökäyttöön.

Koska Crawleyn viesti oli kuitenkin ollut selväsanainen, Maxwell jäi kaupunkivaunujensa kyydistä British Museumin eteläisen sisäänkäynnin edustalla sovittuun aikaan. Hän ilmoitti kuljettajalleen Thomasille palaavansa omia aikojaan klubinsa kautta ja kääntyi sitten katsomaan laajaa tonttia, jolle uusi museo oli vuosikymmenten saatossa kohonnut. Mestariarkkitehti Sir Robert Smirken suunnitelmat kreikkalaistyylisestä museorakennuksesta olivat olleet laajamittaiset, ja niitä oli toteutettu yksi osa kerrallaan. Lehdet olivat väittäneet rakennustyömaata jopa koko Euroopan suurimmaksi. Vaikka rakennustelineitä kohosi yhä siellä täällä ja työasuisia miehiä saattoi nähdä kanniskelemassa

työkaluja ja maalitonkkia kohti museon pohjoisempia osia, Maxwellin silmään kokonaisuus näytti jo melko valmiilta: Kymmenet joonialaiset pylväät koristivat mahtipontisen rakennuksen fasadia, ja lukuisista savupiipuista museon katolla kohosi savua. Ainoastaan päätykolmio rakennuksen pääsisäänkäynnin yläpuolella näytti vielä kaipaavan jonkinlaisia koristeita.

Samassa Maxwell äkkäsi Crawleyyn museon itäsiivessä sijaitsevan King's Libraryn ulko-oven edustalla juttelemassa vanhemman silinterihattuisen herrasmiehen kanssa. Päästyään lähemmäksi hän tunnisti miehen itse arkkitehdiksi, Sir Robert Smirkeksi.

”Hyvää iltapäivää, hyvät herrat”, Maxwell tervehti, ja Crawley käännähti katsomaan häntä. Crawley oli tapansa mukaan ollut niin uppoutunut keskusteluunsa, ettei ollut huomannut lainkaan hänen lähestyvän.

”Siinähan sinä oletkin, Vaughton”, Crawley tokaisi ilahtuneen kuuloisena. Paroni ei sentään ollut unohtanut heidän sovittua tapaamistaan.

”Lordi Vaughton”, Sir Robert kohotti hattuaan aina kohteliaana. Maxwell oli tavannut arkkitehdin parikin kertaa liikeasioissa. Nykyään mies oli jo eläkkeellä mutta malttoi tuskin pysyä erossa suunnittelutöistä. ”Me voimmekin jatkaa joku toinen kerta, Lordi Crawley?”

”Kuten tiedätte, minut löytää suurella todennäköisyydellä täältä keskiviikkoisin”, Crawley vastasi ja toivotti arkkitehdille hyvät päivänjatkot. Kun Sir Robert oli mennyt, Crawley kääntyi Maxwellin puoleen. ”Mennäänkö sisälle kirjastoon? Siellä on harvoin ketään, joten se on loistava paikka puhua rauhassa.”

Maxwell seurasi ystävänsä King's Libraryyn eikä voinut olla ihailematta valtavan, pitkänmallisen rakennuksen linjakasta ja valoisaa arkkitehtuuria, puulattioita ja koristeellista sisäkattoa. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän vieraili rakennuksen sisä-

puolella, eikä se jäänyt lainkaan mahtipontisen ulkokuoren varjoon. Crawley oli ollut oikeassa: kirjaston valtavaa, yli 65 000 niteen kokoelmaa kulutti parhaillaan vain pari kumarannäköistä, nukkavieruun pukuun sonnustautunutta tiedemiestä. Se oli hienoihin puitteisiin nähden kovin vähän, mutta juuri nyt se palveli Maxwellin tarkoitusta loistavasti. Crawley johdatti heidät salin toiseen päähän, ja he istahtivat alas nahkaisille nojatuoleille riisuen hattunsa ja hansikkaansa viereisille pöydille.

”Sinä halusit keskustella jostakin, Vaughton?” Crawley tiedusteli ja kohensi pyöreitä silmälasejaan.

”Se liittyy sinun sisareesi, Crawley”, Maxwell ilmoitti. Hän ei ollut mies, joka turhaan kierteli sanoissaan. ”Minä haluan naida hänet.”

Maxwell Osborne, Lordi Vaughton, oli miettinyt asiaa huolellisesti lukuisilta eri näkökanteilta, niin kuin hän teki aina tärkeiden päätösten kohdalla. Tämä oli lopputulema, johon hän kaiken pohdinnan jälkeen oli tullut päästyään ensin yli vastahakoisuudesta koko ajatusta kohtaan.

Crawley toljotti häntä tyrmistyneen näköisenä. ”*Sinä* haluat naida *minun* sisareni, Vaughton? Sinä, kaikista tuntemistani avioliiton vastaisista miehistä kyynisin ja vastahankaisin?”

Maxwell irvisti kireästi. Hän tiesi kyllä, että kaikki hänen menneet, sarkastiset kommenttinsa palasivat kummittelemaan hänelle tähän hetkeen niin kuin menneiden, nykyisten ja tulevien joulujen kummitukset Ebenezer Scroogelle Charles Dickensin kirjoittamassa suosituksessa tarinassa. Kymmenen vuotta Maxwell oli väistellyt avioliittoa kiihkeästi, ja hänen ystävänsä kyllä tiesivät sen. Ajatus alttarille astumisesta sai hänet edelleen nieleskelemään. Hän ei ollut kuitenkaan tullut tähän keskusteluun valmistautumattomana. Hänellä oli tarjota ystävälleen hyvät perustelut – suorastaan erinomaiset.

”Surullinen tosiasia on, että minäkin tarvitsen lopulta perillisen”, hän totesi ääneen niistä kaikkein loogisimman. ”Omaisuu-
teni alkaa olla sen verran suuri, että en halua jättää sitä vetelehtijä-
serkuilleni tai heidän lapsilleen. *Apropos*, minä tarvitsen vaimon.”

Hän piti pienen taidepaussin antaakseen Crawleyle aikaa sulatella hänen sanojaan. Paronin hailakat silmät räpsyivät vieläkin kuin pöllöllä.

”Toinen tosiasia on, että sisaresi tarvitsee aviomiehen – eikä ketä tahansa, vaan riittävän korkea-arvoisen aatelismiehen, joka kelpaa markiisin tyttärelle”, Maxwell jatkoi järkeilyään ja väläytti Crawleyle hampaat paljastavan virnistyksen. ”Minulla on aatelisarvo ja rahaa, ja olen naimaton ja sopivan ikäinen. Täytän nähdäkseni kaikki reunaehdot, joita isänne voi tyttärensä tulevalle aviomiehelle asettaa. Ja lisäksi minä tunnen jo Lady Elinorin.”

Crawley tuijotti häntä edelleen hölmistyneenä. Ilmeisesti ajatus ei ollut tähän mennessä edes pälkähtänyt hänen ystävänsä päähän. Maxwell ei ihmetellyt sitä: Paroni oli useimmiten niin syventynyt omiin kiinnostuksenkohteisiinsa, ettei häneltä liien-
nyt aikaa muiden ihmisten tarkkailuun tai näiden motiivien analysointiin. Mies oli joskus suorastaan kömpelö, mitä tuli sosiaalisiin suhteisiin. Sisartaan paroni kuitenkin rakasti suunnattomasti. Se kävi ilmi Crawleyn seuraavasta kysymyksestä:

”Mutta miten ikinä *sinä* voisit olla sopiva aviomies Elinorille? Sinä olet niin... ja hän taas on niin...”

Crawley ei edes keksinyt sanoja, joilla hän olisi osannut heitä kuvailla, joten hän vain tyytyi heilauttamaan ensin oikeaa ja sitten vasenta kättään. Onneksi Maxwellilla oli vastaukset valmiina tähänkin näkökantaan.

”On totta, että me olemme luonteeltamme erilaisia. Havaitsin sen kyllä, kun tutustuin sisareesi Trenaughissa syksyllä. Tärkeämpää kuin luonne-erot on kuitenkin kai se, mitä minä ajat-

telen hänestä: hän on yksi älykkäimmistä naisista, joita tiedän, ja minä arvostan sitä piirrettä hänessä. Jos Lady Elinor suostuu menemään naimisiin kanssani, hän saa vapaasti jatkaa tiedepyrkimyksiään, osallistua kirjakerhoonsa ja ajaa juuri niitä asioita, joita hän kulloinkin haluaa ajaa.”

Se oli paras tarjous, jonka Maxwell pystyi Lady Elinorille tekemään, eikä se hänen nähdäkseen ollut vähäinen. Sellaiset miehet, jotka hyväksyivät vaimojensa eksentriset pyrkimykset ja oppineisuuden, olivat harvassa, ja sellaiset naimaikäiset aatelismiehet käytännössä olemattomissa. Hän ei jaksanut uskoa Lady Elinorin löytävän tulevan seurapiirikauden aikana toista miestä, joka olisi valmis tarjoamaan naiselle nimensä lisäksi kaiken sen, mitä hän oli juuri luetellut. Crawleykin alkoi vähitellen nähdä hänen ehdotuksensa hyödyt.

”Sinä et vastustaisi sitä, jos Elinor tahtoisi – sanotaan vaikka – julkaista tieteellisen artikkelin omalla nimellään?” Crawley tarkensi.

Maxwell pudisti päätään. ”En.”

”Eikä sinua haittaisi, jos hän haluaisi lahjoittaa rahaa esimerkiksi naisille tarkoitettulle oppilaitokselle?” paroni kysyi.

”Minä tiedän hänen laittavan jo rahaa Queen’s Collegeen”, Maxwell naurahti kuivasti. Asiasta oli keskusteltu Trenaughissa. ”Se ei häiritse minua lainkaan. Haluan, että vaimollani on omaa rahaa, jota hän voi käyttää mielensä mukaan.”

Maxwell ei ollut kartuttanut omaisuuttaan turhan tähden: sen ansiosta hänellä oli varaa olla hyväntahtoinen ja suostua tulevan vaimonsa kotkotuksiin.

Crawley katsoi häntä pitkään ja ravisti päätään. ”Minun on silti hankala kuvitella, että sinä olisit kiinnostunut sisarestani, Vaughton. Tai että Elinor voisi olla kiinnostunut sinusta.”

Siinä tultiinkin keskustelun kinkkisimpään kohtaan, Maxwell tiesi. Hän itse piti Lady Elinoria yhtenä kiehtovimmista naisista,

joita hän oli koskaan saanut kunnian tavata. Naisen tyyni mutta vahva olemus ja herkät, älykkäät silmät olivat saaneet hänet täysin pois tolaltaan jo syksyllä Trenaughissa. Maxwellilla ei sen sijaan ollut aavistustakaan, mitä Lady Elinor hänestä ajatteli – pitikö nainen hänestä, pelkäsikö tämä häntä vai tunsiko tämä häntä kohtaan pelkkää inhoa ja vastentahtoisuutta. Oli vain yksi tapa selvittää asia.

”Esitä asiani hänelle ja kysy, mitä mieltä hän on minusta”, Maxwell pyysi nyt täysin vakavana. ”Jos Lady Elinor ei tyrnähdä ehdotustani heti paikalla, me voimme jatkaa keskustelua järjestyksessä yksityiskohdista.”

Crawley sulatteli asiaa vielä hetken ja nyökkäsi sitten.

”Hyvä on, Vaughton. Vien terveisesi hänelle”, hän lupasi. ”Mutta älä ole liian toiveikas asian suhteen. Minä kuvittelen tuntevani sisareni, enkä ole lainkaan varma, onko tämä sitä, mitä hän haluaa.”

”Hyvä. Kiitos”, Maxwell nyökkäsi ja nousi ottaen hattunsa ja hansikkaansa. ”Minun täytyy nyt lähteä, mutta luotan siihen, että palaat pian asiaan, Crawley.”

Hän halusi antaa Crawleylle tilaa miettiä asiaa kaikessa rauhassa. Painostamisesta ei olisi mitään hyötyä. Hän tiesi aiheutaneensa ystävälleen juuri melkoisen järkytyksen – hyvässä vai pahassa, siitä hän ei ollut aivan varma.

”Palaan kyllä. Hauskaa päivää, Vaughton”, Crawley mutisi ja riisui silmälasinsa hieroakseen silmiään.

Kun Maxwell kohta käveli ulos King’s Libraryn komeista pariovista ja jatkoi matkaansa kohti St James’s Streetillä sijaitsevaa herrasmiesklubi Brooks’sia, hän mietti niitä asiaan liittyviä näkökantoja, joita hän ei ollut sanonut ääneen. Oli tavallaan ironistakin, että vaikka hän oli listannut itselleen ja Crawleylle ties kuinka monta päätökseen liittyvää järkipäätöstä syytä, tunne oli

lopulta ollut se, joka oli ratkaissut asian. Yöllä sängyssä pyöriesään Maxwell oli vain yksinkertaisesti oivaltanut, ettei hän voinut antaa Lady Elinoria kenenkään muun miehen omaksi. Jos joku naisen veisi vihille ja vuoteeseensa, sen täytyisi olla hän.

Elinorin sydänparka jyskytti kuin höyrykone, ja hänen kätensä hikosivat. Hän tuijotti veljeään Eliasta, joka oli juuri kertonut hänelle uutisensa. Päivällinen oli ohitse, ja he istuivat tavalliseen tapaan Grosvenor Squaren kaupunkitalon kirjastossa. Mitään muuta tavallista illassa ei ollutkaan.

”Lordi Vaughton haluaa naida minut?” hän toisti kankeasti.

Kaikista miehistä juuri Lordi Vaughton? Miten se oli mahdollista? Hän muisti kyllä miehen pitkät silmäykset Trenaughissa viime syksynä, mutta hän oli ajatellut niiden johtuvan vain siitä, että jaarli oudoksui hänen radikaaleja puheitaan ja hiljaista olemustaan. Lordi Vaughton oli aina ollut niin avoimesti avioliittoa vastaan, ettei Elinor olisi voinut kuvitellakaan jaarlin tekevän poikkeuksen *hänen* kohdallaan.

Sitä paitsi Lordi Vaughton ja Elinor olivat toistensa vastakohdat kaikissa piirteissään. Lordi Vaughton oli äänekäs ja hän hiljainen. Mies oli äkkipikainen ja hän rauhallinen. Jaarli oli seuramies ja Elinor melkein sairaalloisen ujo.

Mies oli jopa tumma, siinä missä Elinor oli vaalea. Jaarlilla oli mustat, taipuisat hiukset, kulmikkaat kasvot ja mustat, terävät kulmat kyyhkynharmaiden, intensiivisten silmiensä yläpuolella. Elinorin vaaleita piirteitä oli kutsuttu herkiksi ja utuisiksi. Vaatteissaan Elinor myös suosi vaaleita sävyjä. Lordi Vaughton sen sijaan pukeutui aina mustaan – joskin siihen miehellä oli täydellisen hyvä syy, daltonismi, joka esti jaarlia erottamasta värejä toisistaan. Vika näössä tuntuikin olevan lähes ainoa heitä yhdistävä tekijä. Elinor oli ollut lapsesta asti likinäköinen ja pitänyt silmä-

laseja jopa seurapiireihin astuessaan. Sen pohjalle ei avioliittoa rakennettu.

”Lupasin esittää hänen asiansa sinulle ja kysyä mielipidettäsi. Sinun ei tarvitse päättää mitään juuri nyt. Kuuntele ensin, mitä hän sanoi, kun kyselin vähän hänen aikeistaan”, Elias rauhoitteli häntä ja alkoi sitten selittää Lordi Vaughtonin ehdotusta.

Mitä pidemmälle Elias pääsi, sitä lujemmin Elinorin sydän hakkasi. Saattoiko se kaikki olla totta? Hänen veljensä mukaan Lordi Vaughton aikoi sallia vaimonsa tieteentekemisen ja muut älylliset pyrkimykset – mukaan lukien Josephinan kirjakerhon ja vastikään perustetun Queen’s Collegen tukemisen.

”Hän sanoi jopa, ettei häntä haittaisi, jos julkaisisit tieteellisen artikkelin omalla nimelläsi”, Elias sanoi ja kuulosti itsekin melkein vaikuttuneelta Lordi Vaughtonin ehdotuksesta.

”Entä mitkä ovat hänen ehtonsa?” Elinor kysyi sulateltuaan asiaa hetken. Tarjous kuulosti hänen korviinsa aivan liian ante-lialta, ja hän oli kuullut, että Maxwell Osborne, Lordi Vaughton, oli paitsi jaarli myös liikemies. Elinoria epäilytti suostua kauppaan, jonka hinta ei ollut hänelle selvä. Lordi Vaughton halusi hänestä jotakin, mutta mitä? Elinor ei voinut olla pohtimatta miehen motiiveja.

Elias yskähti. ”Me emme päässeet vielä sellaisiin asti. Halusin kysyä ensin sinun mielipidettäsi asiasta. Enhän tiennyt yhtään, mitä ajattelet hänestä.”

Elinor nyökkäsi. Hän ymmärsi kyllä veljensä näkökannan. Oli turhaa käyttää voimia sellaiseen, mikä ei sitten toteutuisikaan.

Lordi Vaughton oli kieltämättä ajatellut asian huolellisesti. Mies oli osannut vetää juuri niistä naruista, jotka olivat Elinorille ne kaikkein tärkeimmät. Hänen tieteensä ja hänen hyväntekeväisyytensä. Hän oli silti edelleen yllätynyt siitä, että mies ylipää-tään oli kiinnostunut hänestä. Kun Adalmina oli ehdottanut sitä